

Sy-li spēwał,
Pilnje džélał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwosć da.

Njech ty spēwaš,
Swérnje džélaš
Wšédne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođá ty.

Z njebjes mana
Njech éi khmana
Žiwnosć je;;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ćel

F.

Sserbske njeđželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knižicziščežetni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Adventske šnyki.

A wječoru běšče šo pschibližiko a džeń šo nathilik. Žadny jandžel šo wjazy njesjewi, žadny profeta wjazy njerěčesche. Ženo bluke šwětlo bóžšeho pójnacža šo hiščeže blystotafche, njeprawdosć bė dobyła a pšomjo lubosće bė šadufchene. Šromada a bohastwo šeniškich kublow běšchtej to njebjeste žyle štomdžicž a šapomnicž dalej. Ale jako tak wašchnje čaša knježesche, dha šesthadža wěčnosć je šwojej jašnosću. Šsłowo Wótža pschińdže, Bóh pójla šwojeho jeničžeho narodženeho Šsyna. Čłowěče, špodžiwaj šo nad tutej nještónčnej lubosću a šraduj šo wyškosće, na kotruž šy posbėhnyjny! —

A šabludženyš pschińdže pucž, š njewědomnyš wěrnosć, š šlepnyš šwětlo, š morwyš žiwjenje. Wón šam pschińdže, twój Bóh a Šnješ, kiž je čje ščinik, šo by šwój lud š ruki šmjercže wutorhnył, hělske šwjaški rostorhal a pschistup š wěčnej šbóžnosći wotewrił. Š hdy by ty prawje rošpomnil, šajke knjejštwosť je jemu date, dha by wrota wutrobny ščěroto woczinił, šo by krala čješče pschijał. Šola hlaj, tón njecha niž jeno jako žušbnik pola tebjje šastupicž; wón čže š tebi pschińcž a bydlenje pola tebjje mēcž, pschetož wot wěčnosće šem je wón čže lubował. Šbožo tej dušchi, škotraž š lubosćiwym požadanjom teho š šebi prošy, šotrehož žane druge štworjenje dostojnje pschijecž njemóže! —

Wježel šo a wyšfaj, wěřžaza dušcha, pschetož twój kral pschińdže. Wón je twój štworicžel a wumožnik, dołho čžakany, šorzo požadany. Šam šu njebjeka, š wotkal šem pschińdže, tu šwět, do šotrehož šastupi. Šhlaj, šolo wokolo njeho šu jandželjo a aržnjandželjo, psched nim profetojo, pschi nim japoschtoljo, ša nim

njelicžomna čžrjódá šwjatnyč. Š kaš wulki je tón, psched šotrymž šo móžnacštwosť šhibuja, šotremuž šu wščitke možy a knježestwa njebjekow poddane! Ale hlaj, čžicheje myšle a ponižny, šhudy a niški pschińdže tón, kiž budže šemju šudžicž w prawdosći. Š šbóžnej duchownej woczji, šotrež štej w šwětke wěry šwětlo wěčnej wěrnosće wuhladalej!

Bliskosć hodow.

Pschedštejžeho šwjateho šwjedženja móžemy šo šakle šotom wutrobnje šradowacž, šmy-li šo tnyč šamerow wědomnyč ščinili, šotrychž dla Boži Šsyn čłowiku naturu na šo wša. Čžehodla šo Šesuf narodži? Šo nam šhwalošpěw šwjatnyč jandželow praji (Šuk. 2, 14). Wón šo narodži:

a) šo by šo Bohu we wyškosći wottal we wěrnosći ša čžesć dawała, škotraž jemu pschiblušcha. Š čžim šo to štawa? Š tym, šo šo

1. Bóh wot naš pójnawa jako tón Šnješ, šotrehož šo bojecž, jako Bóh a Wócžez, šotrehož lubowacž dyrbimy;
2. šo šo my š Bohu modlimy w duchu a wopravdže š rošomnej a še šprawnej wutrobu;
3. šo my Bohu šklučicž wufnyjmy šjes šojosće šwoje žiwe dny we šwjatosći a prawdosći, škotraž je jemu špodobna;

b) šo by mēr pschiščoł na šemju a na njej knježil (mēr š Bohom psches žohnowanje wujednanja

— mēr s našchim šwědomnjom — mēr potom tež s našchimi bratrami, tak so swada, pschekora, nje-snješlwošč, sawišcz pschestanu);

- c) so mohł Bóh nad człowjekami dobre spodobanije męcz jako nad tajfimi, kotřiž s mozy czěmno-sce wutorhnjeni bjes bojosce jemu služba a jako nowe stworjenja psched nim khodža; a so mohli tež człowjekajo spodobanje-męcz nad nim, tym miłosčiwym a šmilnym, a nad jeho słowom a puczemi, so woni niz wjazny kaž wotrocžny psched nim tschepjetaju, ale kaž džěczi so k njemu wołaju: Abba, luby Wótcze! Boži Šsyn bu człowjek, so bychu człowjekajo džěczi Bože byli.

Sandželjo šwjecza Knjesowy narod we šoburadosczi a s džěs-bracjom na šbožu człowjestwa; a ty człowške džěczo, dla kotrehož so narod Šbóžnika sta, ty chzesch něme a morwe woštacž, nochzesch šhwalič se rtom, s wutrobu, se žiwjenjom hnadu teho, kotryž cze powołał je s czěmno-sce k šwojemu wěcznemu šwětku? —

Boža nóz pod jědlu.

We lěhu pola Šsadowej
Wětr howri w šymje tschěstatej;
Wón budži s drěmka šamotnu
Tam jědlu czěmno-selenu.

Duž jědla želnje šajtona
A žarujo so poklonja,
So kóžda haša nakhili
Šso dele na row wojerški.

Mjelcz, wichorje ty howrijaty,
Tu s Łužiz Šserb je hrjebany;
Wón dalokej spi w zusbje šam,
Sa jeho hórku štražicž mam.

Krej jeho widžach czěrwjenu,
Dych czežto šrěbacž psched šmjercžu;
Brón w lěwej ruzy džeržesche
A prawu škoži k wutrobje.

Wól czerpjo šlowczka njerjekny,
Bě wóczto škožit k Łužizy;
Wón czišchinto jo sandžela,
Šdyž rašsche serja šhadžēja.

A džentš je šažo Boža nóz,
Šdžež Šbóžnika nam póšła Wótcž,
Šso mlodži, štari šraduja
A hodow šchtomy šybola.

Duž woněm, džimi wichorje!
Denš šerbski wojak w zusbje,
Riž w rowje drěma šamotny,
Tež šchtom męcz dyrbi hodowny.

A hlejcz, wichor woněmi,
Šso s wěžow šdalnych šawoni:
Róz Boža šhutna, šwjatoczna
Šso dele k hórny pokhila.

Šso jědle hašy tuleju,
Mēr Boži czišche dychaju
A s njebja jašnje šybolí
Šso hwěšda na row wojerški!

K. A. Fiedler.

Šhto hodowny šchtom wučži?

Kotry šchtom je najrjeišchi? Tak bu ras šyła džěczi pra-schana. Wšchelake šchtomy so najpriedy mjenowachu; jako pak jene džěczo wotmolwi: „Hodowny šchtom“, hnydom wšchě druge pschihłoškowachu: „Šaj, haj, hodowny šchtom; to je najrjeišchi šchtom!“

Cžeho dla dyrbi hodowny šchtom najrjeišchi šchtom bycz? Šak móžesche so štacž, so je wón w našchim ludu k tajkej cžesči pschihłoš, tak so šebi hodowny šwjedžen bjes hodowneho šchtoma wjazny myšlicž njemóžemy? Šak pschińdže, so wón s tajkej móžnej rěczu k nam rěczecž wě? —

Wón šwój wješch njebješam pschimbrocža. To wšchak druge šchtomy w lěhu a šahrodže tež cžinja; ale pokas, kotryž hodowny šchtom dawu, je tola najlěpie rošymicž. Cžim dale dele, cžim bóle so jeho hałosy roššchěrjeju. Njeje to wobras Božeho kralestwa, na šemi pschezo dale so roššchěrjazeho? Pschiruna džě so tež hewak njebješke kralestwo je šchtomom, kotrehož hałosy so nad žykej šemju rošpschěšczeraju a w kotrychž dyrbja ptaczata pod njebješami wobhudenje namalacz. Tajki šchtom dyrbi šchtom žohnowanja bycz, a hałosy hodowneho šchtoma wjedža wo tym powjedacz.

Šeho hałosy šu se šwěczkami wobthkane, kotrež so hodowny šwjedžen pala. Njebješke kralestwo njeje móžne bjes radošče, radošč njeje móžna bjes blyšczča a jašnosče, s kotrymajž so šwětko, na kotrež šmy wšchědnje pokasani, pschěšaha. Cžěmnošč a šrudoba stej so hromadu dacž dyrbjaloj, dokelž běšchtej šbóžnosč a jašnosč wot wěcznosče šem w hromadže. Šswoje mjeno ma hodowny šchtom wot teho, kotryž prajesche: „Ša šym šwětko šwěta!“ Šaž je pschezo hišczče mrošota na šemi, hžjež Šhryštuša nimaju, tak šryšche, priedy hacž w Šhryštušu šwětko šwěta šhadžesche, tošta cžma žyke człowjestwo, a hubjenstwo, pod kotrymž dyrbjachu człowške wutrobny šdychowacz, běšche jeno šczěh wozuš-njenja wot šwětku. Šětko dyrbješche so nušy wobaracz. W cžmowej nozy bu pomoznik narodženy; a kaž so Božu nóz blyšczczaza njebješka jašnosč šjewi, tak chze tež hodowny šchtom, wječor noweje Božej nozy šašwěczeny, w lubošnej jašnosčzi štejecž.

Šdžež pak so šwětko wupłodža, tam šbudžuje so tež cžopłota, a cžopłota wutrobny rěka lubošcz. Wo lubošczi šwědczi teho dla tež hodowny šchtom, a we wašchnju lubošče leži, so so po jejnym wuleczu do wutrobny tež cžopky došč šaczumawš, dostatu lubošcz dale wudželecž. „Šak je Bóh šwět lubowak, so je šwojeho Šsyna do šwěta dak“, tak nam s hodowneho šchtoma napscheczimo kliczi. Šhudy a jako nahe džěczatko je Šbóžnik pschihłoš a šwoju nišosč wobthowak hacž do šmjercže na šchizju. Šle tak šmy my psches jeho lubošcz wobohaczeni, kaž džě tež wšchitke dary, wot człowškeje lubošče pod hodowny šchtom škladžene, hašle psches to, so je šwětko hodowneho šchtoma wobšwěczuje a je tak k daram Božeho džěšcža šczini, šwoju najrjenišchu šwjeczšnu dostawaju!

Ša hałosach hodowneho šchtoma wišaju jabłuka, worjечи a druge płody, zošorowe twory, hwěšdy a šchleńczane kule. Šłób šakajaneho šchtoma póšnacža dobreho a šleho běšche, kotryž přěnej człowjekaj w paradisu k šwojemu škaženju jědžeschtaj. Šłody hodowneho šchtoma pak wobšwědcžuja, so je poččerpjena šchłoda šahojena. Šóžde jabłuko, na nim wišaze, je kulojte kaž našča šemja a ma teho dla šemju wošnamjenjecž, na kotrejž je so Šbóžnik narodžik. Zošorowe twory chzedža prajicž: Šwoptajcz a hładajcz, tak dobrocžny tón Knjes a tak šłóbka jeho hnada je! A cžeho dla powišchamy worjечи na hodowny šchtom? — Šaž s worjechom, do šemje položeny, nowe žiwjenje wubiwa, nowe šchtomy wurostu, tak tež dyrbimy my so pschezo šažo k no-

wemu žiwjenju sbudžowacž dacz, w nowym žiwjenju khodžicž, so móhli, hdyž tež nař raš do semje položa, junu stanycž k rjeni-
schemu byczu. Róžkate hwěsdy a schleńczane kule dopominaja nař
na hwěsdy, kotrež w Božej nozy na njebyju stejachu jako šwědzy
wěcneje luboscže Božej, šo na khudu hrěschnu semju tak bohacže
wulateje. Ale wschitko, wschitko dyrbi šo blyšcžicž a sybolicž,
kaž tehdy w přenjej hodownej nozy, tak dženska pschi nowym
wróczenju hodownicžki we šwětle hodowneho shtoma. Skote a
šlěborne nicže wobdawaju shtom do wschěch stronow. Senotliwe
hałosy a hałožki njebyrbja šo wořamocžene sacžuwacž; wscho
jenotliwe ma psches nadobne dróhi, po kotrychž móže luboscž
šwoje jařne pucže khodžicž, šjenocžene bycz. —

A tak dha njech luboscž hišcže to abo tamne k wudebjenju
hodowneho shtoma pschidawa, jeno šo šo nad hodownym
shtomom Bože džěcžo šamo, nad hodownym wjeřelom hodowne
šbože njesabudže. Šo šo to stało njeby, je horka na hodow-
nym shtomje wulka hwěsda pschicžinjena, šo by na tu hwěsdu
dopominała, kotraž pobožnym mudrym i ranišeho kraja
pucz k Bethlehemschemu žłobikej potařowasche; abo horlach steji
jandžel, na tamneho Božeho póřka dopominažy, kotryž we šwjatej
Božej nozy pobožnym pastyrjam narod šlubjonego Meřiaša pschi-
powjedařche. A škónčnje chze čži, kaž wjeřschł hodowneho
shtoma, tež hišcže delny džěl jeho šdónka k sbudženju šlužicž.
Tónšamy teži po šwucženym waschnju w drjewjanyh šchizju, šyre
drjewo w šuchim, kaž budžišche i njeho wurořtko. Š wěry do
Šhrystuřoweho šchizja dyrbi tebi wěra do Šesufoweho šbóžneho
naroda wurořcž a to žohnowanje wuřhadžecž, kotrež chze čži
hodowny šwjedžen wobrađicž. F.

Patoržiza šamotneju.

W šadnym twarjenju bydli do dwora won wuczeřska wudowa
Šchimankowa se šwojeje džowku. Wona nořy móbru brylu, dokelž
ma jara škabej woczji. Džowka je leřna šnježnicžka, něhdy dwa-
zeczi lét stara, jara pilna hacž do nozy a pschi tym pózcžiwa a
pobožna. Štwa, w kotrejš wonej pschewyatej, leži w pschisemju;
pschetož wyřoke šthody šu tej žonje, kiž bě hacž dotal na wřy
bydlika, wulzy wobčežne. Ša to pak je tež wuhlad do čžemneho,
pschezo wložneho dwora čžim hubjenschi. W tjoch hodžinach dyrbi
šo hižom lampa šwěcžicž, pschetož Madleńka je wuschiwarka bělych
tkaninow. Wonej tu lědma léto bydlitej, a to šu přenje hody po
nanowej šmjercži. Dženska je patoržiza. Madleńka šedži wot
ranja kaž pschitowana nad šwojim schiplatym džěłom šklonjena:
šmječł na šmječł wona ryncžtuje a kwětki k šopješčkam rjaduje;
hacž do schescžich hodžin ma džěło hotowe bycz. Dns a dns wona
šhwatnje na won a nuts khodžazu macž pohladny, ale jeno šo by
jej wjeřele šmējaze woblicžo potařala, potom jehla šařo lecži.

Š wěřow pomařu pjecž bije, šwjatocžne šwonjenje hodownych
šwonow šo špocžina. Šsu to krařne šwonj i Šětroweje žyrkwje,
tak poľnje, tak harmoniřny šlincžaze, kaž šynki i njebyřeje domiřny.

„D macži, je to rjenje! Šak je luby Bóh tola hnadny, šo
namaj tón luby šwjedžen do naju šomoriki šwonicz dawa!“

„Ach haj, džěcžo, to wschaf je rjenje“, wotmolwi macž,
„ale nasche wjeřne šwonj běchu tola hišcže rjenišche! A tak
wulzy wařne běšche naney hodowne šwonjenje! Wěřch hišcže, tak
wón tehdy i šararjež starym Šurjom na wěžu krocješche, a tak
wonaj to potom tak šwjatocžnje čžinjeschtaj a šebi čžapku šej-
mařchtaj, ruzny šthknyřchtaj a šo modleřchtaj?“ —

Madleńka i hłowu šwony, nad šwojim džěłom čžišche plafa-
sche a pschistaji: „Ša šym pschezo šobu była a šym naney trubku
džeržala, a hdyž na pošledku wulki šwón hišcže tak šlubofo do-
bórcješche, potom rjekny nan žyle pomařu: „Čžescž budž Bohu
we wyřokofcži, měř na šemi a čžłowjekam dobre špodobanje!“ a

šararjež starj Šurij rjekny hamjeń! Ach haj, macži, ty mařch pra-
wje, to bě hišcže wjele rjenišcho!“

Nětko je na poš schescžich! Madleńka je hotowa. Macž je
mješ tym blotowe želežko horze ščiniła, rucže je wumjekške džěło
blotowane, kruč róžobarbneje židžaneje papjernj poškunjene, a macž
dyrbi škutł šwojeje džowki trochu wobdžimacž. Ale ta šbychnjužy
pschistaji: „Ach, twojej woczji, džěcžo, twojej lubej woczji, a šcho
dha wjele ša to dořtanješch?“

Madleńka je šo šwój mantłł wodžela, šebi čžapku, i kožuchom
wobrubjenu, na šwoje běle plecžene wopusche štajiła a radoščiwje
šhladowasche: „Šcho ja dořtanu, mamicžka? Mó, dwaj twjerdaj,
šwětkaj tolerjei, abo čžzemoj prajicž: Šchescž žylych hriwnow!
Š tymaj šmój derje žiwej hacž po nowym lécže, a ja čži tež
hišcže něščto k Božemu džěcžu kupju!“ A i tym bě wona kaž
blyřł i durjemi won. Macž čžyřche jej hišcže něščto pschi-
wořacž, tola to běšche pschepošdže. Nětko wona i šhwatkom kom-
modu wotewri a i njeje starj, rjany damastowy rub wuwřa, kotryž
bě hišcže wot jejneje wofki. Do njeho běšche wuřkany žłobik
i džěscžom a Marja i Šosefom, woř a wóřlatko; a nad tym
šmahowasche šo bant i napiškom: „Tak je Bóh šwět lubowal!“

Tónle rub wona na blido wupřeschtreje. Šotom pschinyeře
dwaj šwětkaj mořasnaj šwěcžnikaj, a položi mješ njeju šloty šchiz
wot stareho džěka. Wona běšche jón wot šwojeho njebočžicžkeho
muřa na kwapnym dnju dořtala a jón nětko ša nowy šomocžany
bant pschitwjerdžila. To dyrbjesche Madleńny hodowny dar
bycz. Tež taleř i jabłkami a worječami wona hišcže pschi-
štaji.

Nětko bě wscho naprawjene; wona šo pošydnj, na džowcžicžku
čžakawřchi, a jejnej ruzny ležeschej šthřnjenej w šlinje. Šańdženosčž
a pschichod psched jejnej duřchu nimo džěščtej; tak thřchnosčžepoľne
pak tež myřle běchu, na pošledku šo wone tola w tej jenej šměro-
wachu: „Bóh je nam šwojeho Šřna wobradžil, šaha by wón
tež njechal i nim wschitko nam hnadnje dacz?“

Tu wona dže! Haj, to je Madleńka. Wulki paket ma pod
pažu a mantłłowaj dyřacžkaj tak poľnaj, šo bě wscha pumpata.
Macž jej durje wotewrija a šwjatocžnje praji: „Wjeřele hody
daj namaj Bóh hromadže!“ „Šamjeń, hamjeń, moja mamicžka!“
wotmolwja holicžo i blyšcžazymaj woczomaj. Ale nětko padatej
tutej woczji na blido. Šcho to je? — D macžerka, šcho šy ty
čžiniła! Twój kwapny šchiz! Móžu ja to pschijecž?“ A šyly
šybola šo jej w jařnymaj woczomaj. Ale macž jej šchiz wořolo
šchije wřasa a ju wořoscha.

„Takle mamicžka, nětko džěsch ty na šwilku won a wobštarasch
wjecžer! Ša mam tudj tež hišcže čžinicž!“ Ša to wona wupakuje,
najprijedy wobraš w šlotym wobkuřu, kotryž lubu staru wjeřnu
žyrkej pschedštaja. Madleńka je ju w léczu šama šnamjenila a
nětko i rjanyh wobkuřom wuhotowacž dala. Tu deřeka, pschi
wotewriřnych wěžinyh durjach steji na murju šložena nanowa
trubka; wón je šo runje horje podal k njeđelřskemu šwonjenju.
Wobraš wona prawje do šrijedža štaja, potom pschitřdu hišcže
brune hodowne poprijazy a por čžoplych ruřajřow. Nětko je
hotowe! Madleńka wotewrija durje, a macžerine šbožowne hłady
pschelecža wobradženje. Wobej šedžitej dolho do myřlow po-
nóřjenej pschi napohladže štareje wjeřneje žyrkwje, a Madleńka
praji šwjatocžnje kaž njebohi nan: „Čžescž budž Bohu we wyřo-
kofcži, měř na šemi a čžłowjekam dobre špodobanje!“ a macž kaž
šararjež starj Šurij hamjeń! F.

Witanje Božej nozy.

Boža nóz šo pschibliřuje
Š jandželřkimi šchidłkami;

Wješčny njebo wotantuje
 Našchim dušcham t sbóžnosćzi:
 Tcho mišoč z wótzowsta
 Wobradža nam Sbožnika!

Bože džěczo w žłobje leži,
 Hymny klincza jandželste;
 We wšchěch dušchach radošč z knježi,
 W hrodach, hětach lubošč z kće;
 Sařna hwěšda hodowna
 Njeišche pruhi wuřywa.

Szwjata nóz! budž powitana
 S křěclušchemi, psalmami;
 S troščtom, měrom žohnowana!
 Dušcha postrow wyřka čži;
 Twoje šwětło njebieřke
 Budži sbóžne wjeřele.

Boži šwětko hnady! witaj,
 Šwěcz mi, hwěšda salemřka!
 Šzwjata hodowničřka! šwitaj,
 Wutroba je hotowa;
 Wóčez do njeje njech mi
 Bože džěczo wobradži!

K. A. Fiedleř.

H o d y.

1.

Sako bě kral něhdy wšchěch šwojich wjeřchow, radžiczelow a šlužobnikow wokolo šebje šhromadžil, nasta hluboka čžiřčina — wšchitzy čžujachu, so šo něščto wulke poda. A kral počža rěčžecž a džěřche:

„Wšchitzy wěřče, so šo moje kraleřtvo wupina wot jeneho kónza šwěta hač do drugeho, a so šu hač do teho čžařa mi wšchitzy moji poddanjo pošlušni byli, bóle mojeje dobročžiwosćže hač mojeje mozy dla. Ale šnadž někoti mješ wami njewjedža, so je na najdalřim kónzu mojeho kraleřtwa šo mała krajina pšhecžimo mi špjecžila.“

Wórbotanje džěřche pšches žyku šhromadžišnu, ale kral rěčžesche dale:

„Sa šo prjedy njemóžu špokojicž, dóńž njeišu šběžkarjo šo šo do šwojich mješow pošasani. Wjele wšchaf jich njeje a t temu šu runje tař šłabi tař bojařni, ale woni šu moji poddanjo. Woni šu šo pod šzeptar šuroweho knjeřa podali, kotryž jich čžiřčęzi a čžwiluje, ja pař jich lubuju a bych jim rady tu šhubjenu šwobodu šařo dař, hdy bychu šo šařo te mni wróčžili.“

Kral šhwilku mjelčesche, a hnydom šo jedyn jeho radžiczelow šłowa mozowařche:

„Póščel mje, knježe“, wón džěřche, pšched kralom šo pošhilejo. „Dla jeneje špjecžiwje krajiny našche žyke wójšto wučahnyčž njetrjeba; moji wojazy dořahnu. Sa mała dnjow šym t miščozu a krutoščzu pšhecžiwnych pšcheminyř a pšchinjeřu tebi klucže jich měřta.“

Čžiřčęze druřy šlužobniřy teho wulkeho krala štipichu pšched jeho trón, a kóždy prošesche wo tu čžesč, so šměl pšhecžimo šběžkarjam wučahnyčž.

Mješ tym běřche šo tež mješ kralowej čželedžu a mješ wojakami, kotřiž pšchi hrodownyh wrotach štejachu, ta powjeřč rošnjeřka, so je šo daloka krajina špjecžila a so šo pšhecžimo njei wójšto poščęle. Wšchitzy běchu jara rošhorjeni, kóždy pšchimařche ša brónju a žadařche šebi, so mořł šobu wučahnyčž na řhostanje šběžkarjom.

2.

Na jene dobo nasta hibanje w tej šhromadžišnje. Šbóždy štupi na boř t pokornym čžesčęnjom, wšchitko bu na měřče šmęrom. Šbožowne pošmęwlanje hrajeřche na kralowym woblicžu: jeho šyn šo t trónej pšhibliža.

Wšchón na nana podobny mějeřche wón tež jeho majestotny napohlad, a wyřokosč a šhlyosč, miščoz a lubošč šo jemu t woczow šwěčesche. Nan jemu ruku napšhecžimo wupšheřtre, a tón šyn počža:

„Tu šym ja, nano, so bych twoju wolu dopjelniř. Ša čžu wučahnyčž a tutón lud šařo t tebi pšchijesč; pšchetož twoja čžesč je moja čžesč. Daj mi hiřčęze džęřka čžahnyčž.“

Ščęř pšhelecži kralowe woblicžo. Wón špóřna, so bě to jeho šyna frute pšchedewřacže a njepotaji šebi, t kajřim drořim woporom wón tajke dohnyčę budže šapřacžicž dnyřbjecž. Ale hdyž jeho šyn šo pšched tym njeřtrachowařche, njednyřbař wón, tón nan tež šhlyny byčž? A t njewuprajomnej luboščzu na tuteho šwojeho jenicžkeho herbu, šwojeho lubowaneho šyna pohladajo, džěřche kral jeno:

„Derje, mój šyno, dži!“

3.

Pšchi tutnyh šłowach šarža žyky hrođ wot wichora wjeřeleho pšchihłožowanja. Najwšchři wójšlowy rořkafowat dawajche šwoje wuřař; wojazy hotowachu šo t wučařej. Njelicžomna šyřka šo čžiřčęřche wokolo kraloweho šyna, so by nařhonika, kajřich nawjednikow, wšchłow a wojakow wón šebi wuřwoli t wučařej pšhecžimo šběžkarjam.

Wón pař šwony t pošběhnyjenej ruku, duř wšchitko womjelny, a wón džěřche:

„Tcho trjeba njeje; ja šym wobřamnyř, šamlutki hičž.“

S nařtroženjom nawjedniřy a radžicželjo jedyn na drugeho hladachu.

„Rař, knježe“, woni wořachu, „šamlutki?! Ale ty njewopomniřch . . . woni čže njebudža pšchijecž . . . woni budža t tobu šle řakhadžowacž . . .“

„Woni mje budža moricž“, kralowy šyn šmęrom pšchitaji.

„Ně, ně, ně! Wty tebi njedamy šamemu hičž“, tař jemu je wšchěch bořow pšchimořachu. Ale wón šařo řapocža:

„Sa du šamlutki a jich wšchitřich šařo řa nař dohnydu. Wty drje móžęze jich pšchemož, řanicžicž, wutupicž, jeno ja šam jenicžki móžu jich wumož. Woni budža mje moricž, ale moja šmjercž budže jich žiwjenje, a wy wšchaf wěřče“, pšchitaji wón t pošmęwlanjom, „so šyn wařcheho krala nihdy njewumrye“ — — —

* * *

Tónřamny džęř šo w jenej wjeřzy w řudže, t mjenom Bethleheme, w řhudej hęcže, w niřkej hrođi maře džěczo na šwět narodži. Krafna hwěřda šo nad nim šwěčesche a njewidomne šyřy hladachu na njo je řpodobanjom a t luboščzu. A jeho mjeno bu narjetnjene řeřuř, to je wumóžnik. Kr.

„Pombaj Wóř“ njeje jenož pola řnjefow duchownych, ale je tež we wšchěch pšchedawarňjach „Šerb. Rowin“ na wřach a w Budyřchinje dořacž. Na řchtwóřčęřlęta pšacži wón 40 pš., jenotliwe čžiřka šo řa 4 pš. pšchedawaju.